

VLAAMSE
GEMEENSCHAPSCOMMISSIE
DE RAAD

ZITTING 2012-2013

Nr. 8

INTEGRAAL VERSLAG
Vergadering van vrijdag 1 maart 2013

Ochtendvergadering

Zojuist ging het nogmaals over het 'grote gevaar van tweetalige lijsten'. We hebben onlangs tweetalige lijsten samengesteld voor de gemeenteraadsverkiezingen. We hebben daarbij gezien dat men niet per se zijn of haar ziel verloochent door samen te werken met een Franstalige partij. We hebben als groenen samengewerkt met onze Franstalige zusterpartij. Dat is goed gegaan. We hebben onszelf niet verloochend en we hebben geen 'beschamende afgang van de Nederlandstaligen' moeten ervaren. Integendeel, door samen te werken hebben we kunnen aantonen dat men samen achter een ideeëngoed kan staan en daaraan op een gelijkmatige manier participeren. Wees toch niet zo bang voor die Franstaligen. Spreek ze aan, het zijn uw burens. Werk ermee samen, bouw er samen mee aan Brussel. Dat is de enige manier, want we wonen hier samen en we zullen samen voort moeten.

Ik merk op dat Groen niet pleit voor een aansluiting van dat het Brussels hoofdstedelijk gewest bij Wallonië. Het wordt weleens gezegd dat pleiten voor een structuur van 3 gewesten neerkomt op pleiten voor het samengaan van Brussel met Wallonië. Als ik het heb over een structuur van 3 gewesten, bedoel ik 3 volwaardige gewesten, die los staan van elkaar, die bevoorrechte banden met elkaar hebben en waar iedereen met iedereen samenwerkt. Het gaat om 3 gewesten waarin de Franstalige en Vlaamse beleidsmensen met elkaar samenwerken met respect voor ieders eigenheid, zodat er bijvoorbeeld een masterplan voor scholenbouw kan komen in Brussel. Wij kunnen dat, Brussel kan dat.

De voorzitter.- Er werden moties aangekondigd.

- *De incidenten zijn gesloten.*

INTERPELLATIE (R.v.O., art. 62)

van de heer Jef Van Damme tot de heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter, bevoegd voor Onderwijs, Vorming en Begroting, betreffende de inschrijvingen in het kleuter- en basisonderwijs

De heer Jef Van Damme.- Op deze complimentendag wil ik de collegevoorzitter complimenteren met zijn vorige tussenkomst. Ik hoop oprecht dat u de sereniteit die u daar tentoonspredde, ook in deze discussie kan behouden. Het is een discussie die elk jaar terugkomt en die kan leiden tot hoogoplopende, emotionele tussenkomsten. Ik heb me voorgenomen om het dit jaar anders te doen en naar de kern van de zaak te gaan.

De titels in de media logen er weer niet om deze week: "Er moeten 30 extra scholen komen" of "Er is geen plaats voor 2000 kinderen in de scholen in Brussel". Ik zou wat dieper op deze zaak willen ingaan.

Ik wil eerst een paar kanttekeningen plaatsen bij de cijfers. Er geraken een aantal Nederlandstalige leerlingen niet ingeschreven in een Brusselse Nederlandstalige school. Dat is natuurlijk erg jammer en problematisch. Ik denk echter dat we dit debat moeten scheiden van het debat over het tekort aan capaciteit. Ik denk dat het Nederlandstalig onderwijs nog ongeveer 10 procent kinderen telt met 2 Nederlandstalige ouders, en evenveel of iets meer kinderen komt uit een taalgemengd gezin. Alle Nederlandstalige ouders kunnen met de voorrang van 55% die nu geldt, eigenlijk perfect een plaats vinden. Voor hen zou er geen inschrijfprobleem meer mogen zijn. Het enige struikelblok is natuurlijk dat heel wat ouders kiezen voor een school of meerdere scholen waar al veel Nederlandstalige kinderen schoollopen. Ik denk bijvoorbeeld

aan het Sint-Jan Berchmanscollege, het Maria-Boodschaplyceum of de Kleurdoos. Indien de ouders daar niet meer binnengeraken, zeggen ze dat er een tekort is aan Nederlandstalige scholen in Brussel. Dat is natuurlijk erg kort door de bocht. We kunnen nog 10, 15 of 30 scholen bijbouwen, dan nog zullen die Nederlandstalige ouders niet binnengeraken bij het Sint-Jan Berchmanscollege of het Maria-Boodschaplyceum. Als Nederlandstalige ouders vandaag de school van hun keuze niet vinden, lukt dat morgen evenmin als er 30 scholen bijgebouwd zijn, want dié scholen waar ze absoluut binnen willen, zitten al vol met Nederlandstaligen.

Mevrouw Elke Van den Brandt.- Er zijn ouders die geen school vinden voor hun kind binnen een straal van 5 kilometer. Géén school, niet 'de school van eerste keuze'. Dit is geen elitedebat. Het gaat er echt niet om dat sommige ouders hun kinderen enkel naar een bepaalde eliteschool willen sturen. Het gaat erom dat vele kinderen niet naar school kunnen in dit gewest. Dat is het probleem.

De heer Jef Van Damme.- Mocht u mijn oproep genegen zijn om ook een beetje sereniteit in dit debat te behouden, dan had u me niet onderbroken en had u eerst geluisterd naar al mijn andere opmerkingen.

Een eerste opmerking is dat men de Nederlandstalige kinderen die vandaag niet ingeschreven geraken, niet gaat helpen met nieuwe scholen. Dat is iets wat we moeten weten. Er zijn op dit moment 20 tot 30 % Nederlandstalige kinderen in het onderwijs. Er is een voorrangregel van 55 %. Nederlandstalige kinderen die nu niet binnengeraken in hun voorkeurscholen, zullen daar morgen ook niet ingeschreven geraken, als men op een andere locatie 10 scholen bijbouwt. Dat is de intellectuele waarheid. Dat is moeilijk om te verkondigen en moeilijk om toe te geven, maar het is wel de waarheid.

Een andere opmerking over het aantal niet-ingeschreven kinderen in Nederlandstalige scholen is dat wij jammer genoeg niet weten of die ouders hun kinderen al in een andere school hebben ingeschreven, hetzij in een Franstalige school, hetzij in een school in Vlaanderen. Kan de collegevoorzitter daar meer duidelijkheid over geven? Ik heb die opmerking vorig jaar ook al gemaakt. Het zou interessant zijn om te weten of de kinderen die niet ingeschreven zijn geraakt in een Nederlandstalige school van hun keuze, effectief zonder school zitten of dat ze al in een andere school zijn ingeschreven, maar niet van school zijn kunnen veranderen. Dat is een belangrijke nuance om de cijfers te kunnen objectiveren en om los van het emotionele debat echt te kunnen gaan kijken waarover het precies gaat. Kinderen zijn misschien al ingeschreven in een andere school en dus gaat het niet om netto-plaatsen die we moeten bijmaken.

Verder wil ik ook weten wat er langs Franstalige kant gebeurt. Zonet hadden we het nog over het samenleven in Brussel. We kunnen het debat over het Nederlandstalige onderwijs in Brussel natuurlijk niet los zien van het debat over het Franstalig onderwijs in Brussel. Voor de inschrijvingen in Nederlandstalige scholen in Brussel zijn er in totaal 2000 weigeringen. Hoe zit het langs Franstalige kant? Uitgaand van een marktaandeel van 20% voor de Nederlandstalige Brusselaars, zouden er langs Franstalige kant ongeveer 8000 weigeringen moeten zijn. Klopt dat? Heeft de collegevoorzitter daar zicht op?

Wat gebeurde er vorig jaar met de kinderen die niet ingeschreven raakten? Zijn zij uiteindelijk allemaal toch ingeschreven geraakt? Of lopen er nog altijd kinderen rond die geen school hebben? Dat is de fundamentele vraag waar het Brussels Hoofdstedelijk Gewest in overleg

met de Gemeenschappen een antwoord op moet geven. Zijn er kinderen die vanaag niet naar school kunnen, terwijl ze eigenlijk verplicht zijn om naar school te gaan?

Ik vraag dus een objectivering van de cijfers vooraleer we het debat ten gronde kunnen aangaan.

De collegevoorzitter heeft een oproep gedaan om 30 extra scholen te bouwen. Ik weet hoe hij aan dat aantal komt. Er waren 600 kinderen die niet ingeschreven raakten in de onthaalklassen. De collegevoorzitter rekent op 20 kinderen per klas en dat betekent dan 30 extra scholen. Die oproep is natuurlijk ook een veeg uit de pan voor de Vlaamse Gemeenschap. Die zou haar verplichtingen niet nakomen en moet extra investeren.

Het is toch belangrijk om te benadrukken dat de Vlaamse Gemeenschap zelf geen scholen kan openen of inrichten. Ze kan alleen maar de gemeenten, het gemeenschapsonderwijs en het vrij onderwijs die daarvoor een initiatief nemen, een toelage geven voor het bouwen van scholen. Ik heb geen weet van een weigering van de Vlaamse Gemeenschap of van de VGC om in Brussel een dergelijk initiatief niet te steunen. Ik denk dat momenteel alle initiatieven die werden opgestart, altijd konden rekenen op geld vanuit de Vlaamse Gemeenschap. Om dan te zeggen dat de Vlaamse Gemeenschap haar verantwoordelijkheid niet neemt, is toch wel heel erg kort door de bocht.

Van het totaalbedrag aan middelen voor extra capaciteit dat er de laatste 3 tot 4 jaar vanuit Vlaanderen werd opgehoest, ging een derde rechtstreeks naar Brussel. We mogen dat niet vergeten. Dat gaat over zeer veel geld. Zeggen dat Vlaanderen zijn taak niet opneemt, is opnieuw toch wel zeer kort door de bocht. Wat is de visie van de collegevoorzitter daarop?

Het College en de Vlaamse Gemeenschap hebben voor 4000 extra plaatsen tegen 2017 samen al ongeveer 59 miljoen euro uitgetrokken. Daarbij komen ook nog eens de recurrente middelen van 13 miljoen euro voor werkingsmiddelen en bijkomend personeel.

In de komende jaren 30 scholen bijbouwen in Brussel, betekent dat eigenlijk dat de Vlaamse Gemeenschap de helft van de inspanningen om de bevolkingsgroei op te vangen, op zich zou nemen. Daar moeten we toch eens bij stilstaan. Uiteraard moeten de Nederlandstaligen in Brussel hun verantwoordelijkheid opnemen, maar moeten wij de helft van de extra scholen in Brussel, bouwen en financieren ?

De heer Bruno De Lille, collegelid.- Denk ook eens aan de positieve effecten die dat zou teweegbrengen.

De heer Jef Van Damme.- Dat lijkt mij erg bizar in een stad waar we met heel veel goede wil maximum 20% van de bevolking uitmaken. Ik vind dat niet goed.

Een tijd geleden zei de heer Fouad Ahidar dat de toevloed naar het Nederlandsalig onderwijs niet alleen door de aantrekkingskracht van het Nederlandstalig onderwijs komt, maar ook door het feit dat velen wegvluchten van het Franstalig onderwijs. Daar moeten we ook eerlijk in zijn. In deze stad moet er vooral worden ingezet op een verbetering van de kwaliteit van het Franstalig onderwijs om dat evenwicht te herstellen. Het succes is niet alleen te wijten aan het feit dat men het Nederlandstalig onderwijs zo goed vindt, maar ook het gevolg van het feit dat men het Franstalig onderwijs zo slecht vindt. Dat is de realiteit.

Van de 30 scholen die de collegevoorzitter vraagt, staan er al 15 in de steigers. Kan hij een overzicht geven van de stand van zaken van die dossiers? Is er vooruitgang?

Het standpunt van sp.a is heel duidelijk. We moeten blijven investeren in Brussel en in de uitbreiding van de capaciteit in Brussel om het marktaandeel van 20% te blijven garanderen. Daarnaast mogen we niet zo sterk groeien dat we eraan kapot gaan. Als we op die manier 'doodgroeien', dan gaan we raken aan de kwaliteit van het Nederlandstalig onderwijs in Brussel.

De heer Bruno De Lille, collegelid.- Waarom zegt men dat niet als het over Antwerpen gaat?

De heer Jef Van Damme.- Iedereen wil graag in de scholen een gezonde mengeling van leerlingen met een verschillende afkomst en taal. De anderstalige leerlingen vragen ook dat er een minimum aantal Nederlandstaligen in de klas zitten en de Nederlandstalige leerlingen vragen dat ook. Zij vragen via het project 'Samen naar school in de buurt' ook altijd om in groep te kunnen instappen in een school, om die taalgemengdheid te garanderen. Als wij nu ongebreideld voortgroeien, dan creëren we een situatie waarin we die taalgemengdheid in het gedrang brengen. Projecten zoals 'Samen naar school in de buurt', die dat vandaag proberen te bereiken, zijn dan eigenlijk ten dode opgeschreven. Het aantal Nederlandstaligen in Brussel dat naar de Nederlandstalige scholen gaat, blijft stabiel. Het zijn vooral de anderstalige leerlingen die toenemen. Ze zijn zeker en vast welkom, maar we moeten ons toch afvragen waar dit verhaal stopt. Voor beide doelgroepen kunnen we het ons niet permitteren om dood te groeien. In dat opzicht denk ik dat die stap naar 30 bijkomende nieuwe scholen, die de helft van de groei van het Brussels onderwijs uitmaken, niet haalbaar is.

Indien we dat toch doen, weet iedereen dat we onvoldoende leerkrachten hebben. Al verschillende keren heeft de collegevoorzitter het tekort aan leerkrachten aangeklaagd. Mevrouw Bianca Debaets heeft er ook al meermaals op gewezen dat de uitdaging erin bestaat voldoende leerkrachten te vinden. Voor veel scholen is dat nu al een probleem. Als wij 30 scholen op korte termijn bijbouwen, dan hebben wij een tekort aan leerkrachten, laat staan dat wij daar de pedagogische projecten op kunnen afstemmen.

Concluderend vraag ik dus sereniteit voor het debat over de cijfers. Over wie gaat het nu precies? Daarnaast benadrukt sp.a dat we de kwaliteit niet uit het oog mogen verliezen. We moeten ervoor zorgen dat we die ongebreidelde groei, die we eigenlijk niet kunnen waarmaken, niet uit de hand laten lopen.

Mevrouw Els Ampe.- Er is een tijd geweest dat de zaken omgekeerd waren. In de jaren 70 en 80 deden de Franstaligen er alles aan om ervoor te zorgen dat de Vlaamse ouders hun kinderen in Franstalige scholen inschreven. Ik heb hen toen nooit horen bekvechten en de opmerking nooit gehoord dat ze de toevloed aan Nederlandstalige leerlingen niet zouden aankunnen. Zij hebben nooit gevreesd dat ze de capaciteitsuitbreiding niet zouden kunnen combineren met de kwaliteitsgarantie. Ze zeiden: "Kom maar af, breng uw Vlaamse kinderen maar naar de Franstalige scholen". Dat gebeurde onder luid protest van de Nederlandstaligen. Terecht, want het Nederlandstalig onderwijs is altijd al een kwaliteitsmerk geweest.

Nu doen wij het omgekeerde. Wij zeggen dat we goed bezig zijn in Vlaanderen. We hebben 'Vlaanderen in Actie'. Ik hoorde Vlaams minister-president Kris Peeters zeggen dat het in Vlaanderen allemaal fantastisch draait. Blijkbaar is men wel niet in staat om zowel de capaciteit als de kwaliteit uit te breiden. Er komt 7 miljoen euro voor Brussel voor bijkomende scho-

len. Dat is een goede zaak, maar aan Asse wordt 6 miljoen euro gegeven. Dat is niet de manier om Brussel naar waarde te schatten.

Mevrouw Bianca Debaets.- Het is toch wel kort door de bocht om alleen maar naar deze investering te kijken en niet naar de investeringen die de Vlaamse Gemeenschap de laatste jaren in onderwijs heeft gedaan. Het zou toch van iets meer intellectuele eerlijkheid getuigen om het globale plaatje te bekijken.

De heer Dominiek Lootens-Stael.- Hoeveel decennia zaten de liberalen op die post?

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Als de overheid nu gewoon doet, wat ze moet doen. Is dat dan een investering? Moeten we de bedragen tellen die Vlaanderen zagezegd investeert in Antwerpen en Gent en die gaan vergelijken? Ik heb dat laten doen. Dat staat in het rapport van de taskforce. Een ambtelijke werkgroep heeft dat in kaart gebracht. Dan wordt duidelijk dat in gelijke omstandigheden en voor gelijke onderwerpen en behoeften, Vlaanderen minder doet voor Brussel dan voor Antwerpen of Gent.

De heer Jef Van Damme.- Dat klopt niet!

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Maar het staat op papier. Dat geldt bijvoorbeeld voor crèches of voor welzijn in het algemeen.

De heer Jef Van Damme.- Dat kan kloppen, maar dat geldt niet voor onderwijs.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Voor onderwijs is dat ook zo. Er is geen enkele andere ondergeschikte overheid te vinden in Vlaanderen, die zoveel als de VGC, de rol van de Vlaamse Regering heeft overgenomen in infrastructuurdossiers. De VGC heeft op 10 jaar tijd 170 miljoen euro geïnvesteerd in infrastructuur. Nergens in Vlaanderen heeft een lokaal bestuur zoveel geïnvesteerd. Men heeft er ook de middelen niet voor.

Vlaanderen investeert in Brussel, maar minder dan het in gelijke omstandigheden voor gelijke behoeften investeert in andere steden van Vlaanderen.

Mevrouw Els Ampe.- Ik wil het verschil tonen met de mentaliteit van de jaren 1970 en '80 bij de Franstaligen. Ze wilden onderwijs organiseren voor de Vlaamse kinderen om ze te verfransen. Met onze mentaliteit plooiën we ons meer op onszelf terug. We zeggen dat de Franstalige kinderen niet moeten komen, want daar hebben we niet genoeg geld voor. We vinden zelfs dat het goed loopt, want we hebben plaats genoeg voor de Nederlandstalige kinderen.

Het klopt dat een aantal scholen altijd populair zullen blijven. Voor die scholen zullen er altijd wachtlijsten bestaan. Maar dat wil niet zeggen dat er geen problemen zijn. Voor wie nu verhuist of van werk verandert, is het onmogelijk om in de loop van het jaar voor zijn kinderen een plaats te vinden in het Nederlandstalig onderwijs, zelfs als beide ouders Nederlandstalig zijn.

We moeten een marge hebben zodat we de mensen toelaten om te verhuizen en van werk te veranderen en toch nog voor hun kinderen een plaatsje weten te vinden in het onderwijs. Jaarlijks verhuist 10% van de inwoners van de stad Brussel. Dat debat hebben we nog niet vaak gevoerd, maar het heeft een serieuze impact op de inschrijvingen in scholen.

Mevrouw Bianca Debaets.- Ik ben bijzonder benieuwd welke inspanningen de stad Brussel zal doen voor het gemeentelijk Nederlandstalig onderwijs. Maandag zal ik tijdens de gemeenteraad daarover interpellieren.

Mevrouw Els Ampe.- In het bestuursakkoord van de stad Brussel schreven we dat er inspanningen zullen geleverd worden en we hopen dat er voldoende middelen zullen zijn.

Ik wil er ook aan herinneren dat het voor elk kind een grondwettelijk recht is om onderwijs te krijgen, welke ook zijn taal of die van zijn ouders is. De Franse en de Vlaamse Gemeenschap hebben die bevoegdheid. De inschrijvingen worden ook in Brussel door het Lokaal Overlegplatform (LOP) geregeld. Het is decretaal vastgelegd dat dit een bevoegdheid is van de Vlaamse Gemeenschap. Ik wil het debat zeer sereen voeren, maar ook de bevoegde ministers en beleidsniveaus moeten geïnterpelleerd worden.

Er is enorm gesleuteld aan de inschrijfprocedures, voor een stuk ook om gelijke onderwijskansen te geven aan alle kinderen. Het is heel belangrijk dat alle kinderen de kansen krijgen waar ze recht op hebben. Maar een wijziging van de inschrijfprocedure mag niet gebruikt worden om het capaciteitsgebrek op te vangen. Het decreet voor Gelijke Onderwijskansen (GOK) is erop gericht de mix in scholen te bevorderen. Het dient niet om het capaciteitsprobleem op te lossen. Het ene moet van het andere gescheiden blijven. We moeten niet teveel morrelen aan de gelijke onderwijskansen, maar wel de capaciteitsproblemen oplossen.

Er werd ook gesproken over de heel populaire scholen. Door dit College zijn er inspanningen geleverd om scholen populair te maken die dat vroeger niet waren. Er werd geïnvesteerd in infrastructuur, bijvoorbeeld in Sint-Joost-aan-Zee of Heilige Familie Schaarbeek. Het verbeteren van de infrastructuur maakt dat mensen zich niet alleen richten op de bestaande populaire scholen, maar zorgt er ook voor dat andere scholen populair kunnen worden.

Ik hoop op een goede samenwerking met de Vlaamse Gemeenschap, want dat is in het belang van de Brusselse kinderen.

De heer Dominiek Lootens-Stael.- De problemen met betrekking tot de inschrijving van kinderen in de scholen komen niet alleen elk jaar terug, ze worden ook steeds erger. Eerst was er sprake van een mogelijk tekort. Vervolgens kon er niet ingeschreven worden in de school van keuze. Nu zitten we al in de fase waarbij er gewoonweg niet voldoende plaats meer is voor de kinderen. Dat is dit jaar een probleem in de eerste kleuterklas, maar het zal natuurlijk alleen maar groter worden.

Momenteel is er sprake van 652 kinderen die geen plaats zullen vinden in de eerste kleuterklas, waarvan 72 Nederlandstaligen – waaronder kinderen van personeel – en 293 GOK-kinderen. In het eerste leerjaar ziet het er al niet rooskleuriger uit. Er blijven 1.200 plaatsen over voor 1.988 kinderen die alvast geen plaats vonden in de school van hun voorkeur. De 1.200 gegadigden zullen zich dan wel dienen te verplaatsen naar het zuiden van het gewest. Voor een kind van 5 of 6 jaar biedt dat geen aangenaam dagelijks perspectief.

Hetzelfde alternatief blijkt ook de enige optie te zijn voor die 612 zeer jonge kinderen – 2- à 3-jarigen – die in de onthaalklas in hun buurt geen plaats vinden. Zij kunnen eventueel terecht in Oudergem, Sint-Pieters-Woluwe of Sint-Lambrechts-Woluwe. Hoe kan het College dit rijmen met zijn opzet om kinderen zo jong mogelijk op school te krijgen? Dat is een raadsel.

Voor de ouders is het onzekerheid troef. Niet in het minst omdat, naast het gebrek aan plaats, ook de regelgeving en de inschrijfmethode jaarlijks verandert: nu eens via telefoon, dan weer via internet en de volgende keer kunnen de regels anders geïnterpreteerd worden. Nu staat de inschrijfmethode nog niet op punt.

We moeten ook eens nadenken over de definitie van Nederlandstalige ouders. Franstaligen die in het Nederlands school hebben gelopen, horen daar immers ook bij. Maar dat betekent niet dat er thuis enkel Nederlands gesproken wordt. Zo stelt men zich open voor de terechte kritiek bij Nederlandstalige ouders.

Mevrouw Elke Van den Brandt.- Dat klinkt als raszuiverheid.

De heer Dominiek Lootens-Stael.- Maak er maar een karikatuur van. Misschien ben ik de enige idioot in deze zaal die inziet dat het abnormaal is dat ouders die thuis Nederlands spreken – Vlamingen, als ik dat woord nog mag gebruiken – en behoren tot de Vlaamse Gemeenschap en zo mee het Nederlandstalig onderwijs in Brussel financieren, toch geen plaatsvinden in een Nederlandstalige school?

De heer Bruno De Lille, collegelid.- We moeten niet schiften, maar ervoor zorgen dat er plaats genoeg is.

De heer Dominiek Lootens-Stael.- Zelfs al ben ik de enige idioot in dit halfroond die dat niet wil aanvaarden, samen met mij zijn er veel Nederlandstalige ouders die dat ook niet willen. Die karikatuur van raszuiverheid is niet alleen belachelijk, maar zelfs beledigend voor die mensen met gezond verstand.

Mevrouw Elke Van den Brandt.- Ieder kind heeft recht op een school. Dat staat in de Grondwet.

De heer Dominiek Lootens-Stael.- Natuurlijk heeft ieder kind recht op een school, net zoals het recht heeft op een computer op school, de beste schoolboeken en de beste leerkrachten, het liefst een stuk of 5. Maar is dat haalbaar?

De heer Bruno De Lille, collegelid.- U zegt dus dat het niet haalbaar is dat ieder kind les moet kunnen volgen.

De heer Dominiek Lootens-Stael.- Vandaag is dat niet haalbaar omdat de Franse Gemeenschap haar verantwoordelijkheid niet neemt. Moeten de Vlaamse kinderen daar het slachtoffer van zijn? Ik kom opnieuw terug op wat ik al honderden keren zei, maar waarmee ik steeds minder alleen sta: er moet absolute voorrang komen voor Nederlandstalige kinderen in het Nederlandstalig onderwijs. De Franse Gemeenschap moet haar verantwoordelijkheid nemen. Wij nemen de onze en doen dat al lang, maar we kunnen dat niet oneindig volhouden. De vraag die Vlaams Belang al lang stelt, duikt ook meer en meer op bij de ouders. Het gaat dan ook over gezond verstand en het correct inschatten van de politieke situatie.

Mevrouw Elke Van den Brandt.- Daarnet hoorde ik dat we het ons niet kunnen permitteren om voor ieder kind een school te hebben. De Grondwet is echter geen vodge papier. Volgens de Grondwet heeft ieder kind recht op onderwijs. Groen wil daar geen millimeter op toegeven.

Dit debat zit vol emoties. Daarstraks hoorde ik van N-VA dat men blij is met de 30 miljoen euro die Vlaanderen geeft aan Brussel. Ik heb al veel emoties gehad tijdens het onderwijsdebat van de laatste jaren, maar blij zijn was daar niet bij. Eerst was ik er verbaasd over hoe we met zijn allen staan toe te kijken terwijl we erin slagen om niet genoeg scholen te hebben voor de kinderen. Dan ben ik kwaad geweest omdat we verdomd goed weten dat het probleem er is en wat er moet gebeuren. Men moet zorgen voor genoeg scholen, maar iedereen schuift de hete aardappel naar elkaar door.

Ik ben ontgoocheld geweest. Ik ben verdrietig geweest. Vandaag ben ik ook heel moedeloos. Tegen wie moet ik nog zeggen dat ieder kind recht heeft op een plek in een school? Dat een beschaafd land zorgt voor onderwijs voor zijn kinderen? Dat klassen volproppen met kinderen niet de oplossing is? En dat investeren in kinderen loont? In Brussel moet, net als in andere steden, één ding gebeuren, namelijk heel snel een plan opstellen waarmee in wijken waar scholen nodig zijn, ook effectief scholen gebouwd worden.

Ik heb hier veel argumenten gehoord die mij echt kwaad maken. Zo zouden we de cijfers moeten objectiveren. Lieve collega's van sp.a, die zijn al uitvoerig geobjectiveerd. Er zijn verschillende studies gemaakt. We weten verdomd goed welke tekorten er zijn en in welke wijk ze zich voordoen. Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest maakte ook een studie over de kadastrale panden die ter beschikking staan om scholen te bouwen en dat zijn er veel.

Het gaat over 15.000 tot 20.000 extra plaatsen. Ieder jaar stijgt ook het aantal kinderen dat geboren wordt en het aantal kinderen dat naar school gaat. Zolang het aantal kinderen dat geen plaats heeft in een school groter is dan nul, moeten we scholen bijbouwen. We moeten daarvoor geen cijfers objectiveren.

“We kunnen het niet”, is nog een excuus dat ik hoorde. We kunnen het wel. Ook het argument dat er geen plannen zijn, klopt niet. Die zijn er wel! *Yes, we can!* De Vlaamse overheid kan wél scholen bouwen. Is dit valse bescheidenheid of willen ze het niet?

De heer Jef Van Damme.- Ik heb gezegd dat de Vlaamse overheid zelf geen initiatieven kan nemen om scholen te bouwen. Dat is een juridische waarheid. Dat weet mevrouw Elke Van den Brandt ook, maar blijkbaar wil ze liever op demagogische wijze het tegendeel blijven beweren.

Mevrouw Elke Van den Brandt.- Vandaag lees ik in de krant dat Raymonda Verdyck van het GO! 100 miljoen euro nodig heeft voor heel urgente verbouwingen. Zeg dus niet dat er geen plannen zijn. Er is gewoon geen geld.

Eén argument klopt wel, namelijk dat er een tekort aan leerkrachten is. Dat is absoluut waar. Maar het is geen excuus om geen scholen te bouwen. Laat ons die leerkrachten zoeken. We zullen ze wel vinden. De ministers van Onderwijs in dit land moeten ervoor zorgen dat lesgeven in Brussel zo aantrekkelijk wordt dat ze aan de deur staan te kloppen om les te mogen geven aan de Brusselse ketten. Want de kinderen zijn het waard.

Een laatste argument dat steeds wordt gehanteerd, is dat de anderstaligen de kwaliteit onderuit halen. Het is inderdaad moeilijk om in een multiculturele stad onderwijs te bieden. Er is echter al veel gebeurd en er vonden al veel onderzoeken en proefprojecten plaats. Die hebben aangetoond dat het mogelijk is om een Pools, Franstalig, Turks, Marokkaans kind Nederlands te leren en het in het Nederlands onderwijs aan te bieden. Daarvoor zal men echter wel een

aantal veranderingen moeten doorvoeren. Men zal de pedagogische projecten moeten durven aanpassen. In de Raad heb ik daarvoor een discussienota ingediend. Mijn collega's uit het Vlaamse Parlement dienden over hetzelfde onderwerp een voorstel van resolutie in. Men mag die naar believen wegstemmen. Hoe dan ook zal men echter het debat moeten durven voeren. Hoe slagen we erin om in een stad die alsmaar meer meertalig wordt degelijk onderwijs aan te bieden? Hoe kunnen we ervoor zorgen dat kinderen die op achttienjarige leeftijd het Nederlandstalig onderwijs verlaten effectief Nederlandstalig zijn?

We hebben leren omgaan met schaarste. We hebben procedures uitgewerkt, voorrangscriteria ingebouwd en online aanmeldsystemen uitgewerkt. Op alle vlakken hebben we enorme stappen voorwaarts gezet. Ik wil het College daar dan ook effectief voor feliciteren. Ook het LOP heeft al waanzinnig goed werk verricht. Het kan echter nog beter en anders. De kern van de zaak blijft hoe dan ook simpel: wij hebben nieuwe scholen nodig zodat ieder kind in Brussel snel een plekje heeft.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- De aanmeld- en inschrijfprocedure in het kleuter- en basisonderwijs voor het school jaar 2013-2014 is, technisch gezien, goed verlopen. In november 2011 stemde het Vlaams Parlement een wijziging van het inschrijvingsdecreet. In mei 2012 volgde een decreet met technische verduidelijkingen. De collega's uit het Vlaams Parlement zijn blijkbaar niet altijd de meest handige wetgevers. *(glimlachjes)*

De grootste wijziging ten opzichte van de vorige aanmeld- en inschrijfprocedure zit in het feit dat er gewerkt wordt met het principe van contingentering. Er wordt voorrang gegeven aan zowel GOK-leerlingen, namelijk 35%, als aan niet-GOK, namelijk 75%. Daarnaast wordt er voor 55 % voorrang gegeven aan leerlingen van wie de ouders het Nederlands op niveau B1 voldoende machtig zijn. Bovendien is er een weging van de afstand tussen de school en de woon- of werkplaats van een ouder.

Ik maak van de gelegenheid gebruik om de heer Jef Van Damme te vragen om hier eens over na te denken. Ik ben er immers een fervent voorstander van om de wegingsfactor van de afstand tussen de school en de woon- of werkplaats van de ouder nog meer gewicht te geven. We hebben er immers alle belang bij om er ook bij de collega's uit het Vlaamse Parlement op aan te dringen om deze factor aan belang te laten winnen.

De heer Jef Van Damme.- Ik ben het daar volledig mee eens.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Ik vind dat kinderen die school lopen nog altijd het beste gediend worden als zij dat kunnen doen in de onmiddellijke omgeving van hun woonplaats. Kinderen die uit dezelfde buurt zijn en op dezelfde plek school lopen, creëren een sociale samenhang. Bovendien stimuleert dat de naschoolse activiteiten.

De heer Jef Van Damme.- Collegevoorzitter Vanhengel wordt een socialist.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- De heer Jef Van Damme provoceert me. Ik zal straks het verschil tussen hem en mij verder toelichten.

De heer Dominiek Lootens-Stael.- Het ene komt natuurlijk met het andere in conflict als men de voorrangsregel niet, zoals het Vlaams Belang trouwens voorstelt, ten volle toepast. Op sommige plekken kunnen kinderen geen school lopen in hun buurt omdat er andere kinderen wiens ouders in diezelfde buurt werken, voorrang hebben. Dit is problematisch.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Ik weet het. Ik geef echter de voorkeur aan het criterium van de woonplaats. Alle door de VGC ontwikkelde initiatieven die betrekking hebben op de Brede School, zijn uiteraard maar zinvol als de kinderen zoveel mogelijk uit dezelfde buurt afkomstig zijn. Anders kunnen ze niet participeren aan de Brede School.

De rangordemotor (ROM), de wiskundige software die de aanmeldingen ordent en de kinderen al dan niet een plaats toewijst, diende precies vanwege de decreetwijziging volledig opnieuw opgebouwd te worden. Men staat er niet altijd voldoende bij stil, maar telkens als men aan een decreet sleutelt, betekent dit dat men een hele investering moet doen om het informaticasysteem te ontwikkelen zodat de rangordes opnieuw kunnen worden bepaald.

Deze aanpassingen aan de ROM werden op kosten van de VGC geïmplementeerd in de aanmeld- en inschrijfprocedure. De Vlaamse decreetgever vindt maar uit en de VGC draait ervoor op. Ook de brede informaticacampagne werd door de VGC betoelaagd en ondersteund.

Het vooraf controleren van de documenten die 'voorrang Nederlands', 'voorrang GOK' of 'voorrang niet-GOK' aantonen, gebeurt sinds deze editie door een helpdesk. Daardoor worden directies en scholen heel wat minder belast bij de inschrijfperiode. Daarenboven gaat iedere aangemelde leerling meteen met het correct profiel in de ROM. Op dat vlak zijn er minder problemen.

Deze controle door de helpdesk impliceert echter een grote inzet aan mensen. Zowel deskundigen van het LOP, medewerkers uit de 3 onderwijsnetten en ambtenaren van de VGC stonden, gedurende de periode van 7 januari tot en met 13 februari 2013, in voor de controle van de documenten. Ik wens hierbij mijn oprechte dank uit te drukken voor hun nauwgezette inzet. Zij zorgden er immers voor dat alles goed is verlopen.

De consultaties en aanmeldingen via de website *www.inschrijveninbrussel.be* zijn, ook op piekmomenten, foutloos verlopen. Een grondige evaluatie door het LOP basisonderwijs Brussel, de scholen en de VGC zal binnenkort plaatsvinden.

Tot 28 februari 2013 hebben 611 personen zich bij het Huis van het Nederlands aangemeld met de bedoeling om, in het kader van het GOK-decreet voor de voorrangregeling Nederlands, voor een test te slagen. Van die 611 zijn er 449 personen of 73% geslaagd voor het niveau B1. Deze mensen meldden zich om een test af te leggen waarmee ze wilden bewijzen dat ze Nederlands kennen zodat hun kinderen naar een Nederlandstalige school zouden kunnen gaan. Griffier Daniel Buyle bekijkt me nu, maar we hebben inderdaad andere tijden gekend, nietwaar?

Ik sprak daarnet over een relatief succes van de aanmeld- en inschrijfperiode. Het blijft een relatief succes omdat vorige week de ouders van 1.988 kinderen de boodschap kregen dat hun kind niet kon worden ingeschreven in één van de basisscholen van hun keuze.

Voor deze 1.988 kinderen waren er, vooral in de laatste jaren van het lager onderwijs, slechts 1.200 vrije plaatsen over. Om een indicatie te geven van de plaatstekorten in het onderwijs, kijken we aan het begin van de leerlijn, naar de instroom in de onthaalklas en eerste kleuterklas.

Zeshonderd en 12 kinderen van 2,5 jaar oud, die zich willen inschrijven in de onthaalklas, kregen geen plaats toegewezen in de school van hun keuze. Daar waren 51 kinderen 'voorrangscategorie Nederlands' en 244 kinderen 'voorrangscategorie GOK' bij. Daartegenover zijn er nog 93 vrije plaatsen in de onthaalklassen. Deze vrije plaatsen bevinden zich voornamelijk in Oudergem, Sint-Lambrechts-Woluwe, Sint-Pieters-Woluwe en Haren. Dit zijn de gemeenten waar de druk het minst groot is.

Zeshonderd tweeënvijftig kinderen van 3 jaar oud, die zich willen inschrijven in de eerste kleuterklas, kregen geen plaats toegewezen in de school van hun keuze. Hieronder waren 72 kinderen 'voorrangscategorie Nederlands' en 293 kinderen 'voorrangscategorie GOK'. In de eerste kleuterklassen zijn er geen plaatsen meer vrij. De vrije inschrijffperiode heeft geen enkele zin voor de eerste kleuterklas. Er is gewoonweg geen plaats meer over.

Voor de komende 3 à 4 jaar zullen we met een constante van 600 kinderen die niet ingeschreven raken, worden geconfronteerd. Deelt men 600 door 20 leerlingen per klas dan komt men, verdeeld over heel de leerlijn, ongeveer uit bij 30 scholen. Van deze 30 zijn er momenteel 15 in aanbouw. Deze 15 zijn voornamelijk geconcentreerd in Schaarbeek, in Sint-Jans-Molenbeek en in Anderlecht. Daar hebben we het ook op dit ogenblik het moeilijkst. Ik zal de lijst van al deze scholen overmaken aan de heer Jef Van Damme. Wil men een fundamentele oplossing bieden voor deze 600 kinderen dan heeft men in se nog eens 15 bijkomende scholen nodig. Daar moeten we nu werk van maken.

Alle beschouwingen die ik tot nu toe hoorde zijn interessant en relevant. Ikzelf ga, samen met de andere collegeleden, ten volle voor die 30 scholen. We zullen er voor zorgen dat ze er staan. Mocht blijken dat het er nog meer moeten zijn, zullen we er ook voor zorgen dat het er effectief meer zullen worden. Intussen trekken we al 10 jaar lang aan de kar. Ik ondervind echter al 10 jaar lang allerlei remmingen, discussies, twijfel, vragen, koudwatervrees bij een aantal van mijn politieke collega's. Dit is een zeer merkwaardig fenomeen. Ik trek me ook niet veel aan van al die remmingen. We doen hier gewoon wat er moet gedaan worden. Er is immers geen alternatief. Alle beschouwingen die men zich maar zou kunnen maken, vallen in het niets bij de vaststelling dat alle kinderen school moeten kunnen lopen. De VGC moet hen een plaats bezorgen, punt aan de lijn.

Hierbij verschil ik echter fundamenteel met de heer Jef Van Damme. Als socialist bekijkt hij de probleemstelling van bovenuit. Vanuit mijn liberale visie werk ik echter van onderuit. In se stel ik me in de plaats van een jongetje dat nog school loopt waarbij ik voor mezelf het recht opeis om school te lopen. Ik ga uit van de stelling dat ik recht heb op een school en dat men me niet op straat mag laten lopen. Ik blijf er dus bij dat we deze bijkomende scholen wel zullen realiseren. Ik kan enkel hopen dat alle raadsleden mijn stelling zullen onderschrijven. Iedereen moet het erover eens zijn dat er hoe dan ook, zowel in Brussel als in heel Vlaanderen, scholen moeten bijkomen.

Als de heer Jef Van Damme stelt dat 1/3 van de middelen die de voorbije jaren werden vrijgemaakt voor bijkomende schoolcapaciteit naar Brussel gingen, is dat vooral erg voor Vlaanderen. Eén derde is voor Brussel immers al nauwelijks voldoende. Hoe erg is het dan niet gesteld met de rest van Vlaanderen? Zoals de heer Jef Van Damme me zelf vroeg, probeer ik hier geen polemieken rond te voeren. Meer nog, het partijpolitieke gehakketak hierrond is me vreemd. De huidige Vlaamse Regering en de volgende bestuursploeg in het bijzonder moeten zich goed realiseren hoe groot de omvang van de investering wel is. Het gaat hier om een

wachtlIJst van niet minder dan 3 miljard euro voor schoolinfrastructuur. Men zal hier een oplossing voor moeten vinden. Anders gaat men in Vlaanderen een catastrofe tegemoet.

Het vreemde is dat men blijkbaar nog niet doorheeft dat er in Brussel geen wachtlijsten meer bestaan voor onderwijsdossiers. Daarin tracht men trouwens steeds de rol van de VGC te minimaliseren. Hoe komt het dat er hier geen wachtlijsten meer zijn? Omdat we alles zelf gedaan hebben. Tien jaar geleden hebben we een systeem opgezet waarbij we de subsidiërende overheden, hetzij AGION, hetzij GO!, de middelen bezorgden op voorwaarde dat de Brusselse dossiers werden behandeld. Voor AGION hebben we zelfs een eigen architect betaald zodat men het nodige personeel kon vrijstellen om de dossiers effectief te behandelen. Indien er nog hangende dossiers zijn, heeft dat niets te maken met de al dan niet beschikbaarheid van budgettaire middelen, maar veeleer met technische dan wel stedenbouwkundige onderdelen van het dossier. In Brussel bestaan er, in tegenstelling tot in Vlaanderen, geen wachtlijsten. Zols ik al zei, is er in Vlaanderen een wachtlIJst van maar liefst 3 miljard euro. Hier zal men heel dringend iets moeten mee doen.

Op dit ogenblik hebben we, gespreid over de komende jaren, zicht op 30 scholen: 15 zijn in aanbouw; 15 voorzien we. Een school bouwt men niet op één dag. Daar is wat tijd voor nodig. Gaan er voldoende leerkrachten zijn om al deze scholen te bemannen? We proberen zoveel mogelijk jongeren ertoe aan te zetten om te opteren voor het lerarenberoep. Het gaat alsmaar beter. Er studeren ook steeds meer jongeren af als leerkracht. De meeste directies mogen, misschien met uitzondering wat betreft de vervangingen, niet klagen. De meeste leerkrachten komen trouwens van ver.

Het zijn vaak jonge, zeer gedreven en goede mensen, maar ze moeten grote afstanden afleggen om in Brussel te komen werken. Je moet echter zorgen voor een voldoende grote instroom. Wie vandaag in het eerste studiejaar zit, kan binnen 13, 14 of 15 jaar een nieuwe leerkracht zijn.

Ik heb het moeilijk met de omschrijving 'ongebreidelde groei' en met het 'tegengaan' daarvan. Moeten wij dan Chinese procedés toepassen en geboortebeperving opleggen of anticonceptie uitdelen? Eens die kinderen er zijn, zijn ze er. En ze moeten naar school.

We hebben het dan over de werkingsmiddelen. De investeringen voor scholenbouw neemt de overheid op zich. Eens de basisinfrastructuur er is, brengen die kinderen hun eigen centen mee. Of ze nu naar het Nederlandstalig onderwijs of naar het Franstalig onderwijs gaan, de werkingsmiddelen worden verdeeld. Maar de infrastructuur moet er zijn. In het Brussels Hoofdstedelijk Gewest is het overgrote deel van alles wat met infrastructuur te maken heeft de voorbije jaren betaald met middelen van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest zelf, zij het dan met een verhoging van de dotatie die is gegaan naar de VGC en de Cocof.

De heer Jef Van Damme.- Mijnheer Vanhengel, ik ben blij dat u uw uitspraak in de pers over het feit dat de Vlaamse Gemeenschap zijn inspanningen niet zou nakomen toch al een beetje hebt bijgesteld. U hebt gezegd dat er geen wachtlijsten zijn.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Omdat de VGC die wachtlijsten oplost.

De heer Jef Van Damme.- U hebt in de pers de Vlaamse Gemeenschap opgeroepen om die financiële inspanning te leveren. Maar de Vlaamse Gemeenschap levert die inspanning. U moet daarover eerlijk zijn.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Ik zal u herhalen wat ik heb gezegd. Ik weet toch nog wel zelf wat ik heb gezegd?

De heer Jef Van Damme.- Ik heb juist naar u geluisterd en ik heb u horen zeggen dat er geen wachtlijsten zijn. Dat komt doordat alle ingediende subsidiedossiers gesubsidieerd zijn, hetzij door de VGC, hetzij door de Vlaamse Gemeenschap.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Dat heb ik niet gezegd. Ze zijn er niet, omdat ze betaald zijn door de VGC. Punt! Stop! Ik heb niet gezegd: "door de Vlaamse Gemeenschap".

De heer Jef Van Damme.- Mijnheer Vanhengel, u hebt alle scholen die er in Brussel zijn bijgekomen zelf betaald?

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Op die scholen na waarvoor ik afspraken heb gemaakt. De scholen die de Vlaamse Gemeenschap niet heeft willen financieren omdat zij daar zogezegd de middelen niet voor had, hebben wij betaald.

De heer Jef Van Damme.- Laten we eerlijk zijn en zeggen dat de Vlaamse Gemeenschap en de VGC samen de inspanning hebben geleverd om in die extra scholen te voorzien. Op dit moment zijn er voor scholenbouw geen wachtlijsten in Brussel. Dat heb ik goed genoteerd.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Dat is juist.

De heer Jef Van Damme.- Uw uitlating dat de Vlaamse Gemeenschap haar verantwoordelijkheid niet nakomt is op dit ogenblik een beetje over de schreef. U hebt gezegd dat er geen wachtlijsten meer zijn.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Mijnheer Van Damme, de VGC hoeft dit niet te doen.

De heer Jef Van Damme.- Het tweede punt waarmee ik blijf zitten, is mijn vraag naar cijfers. U mag natuurlijk vanuit het perspectief van de kleine jongen redeneren. Dat is emotioneel heel tof. Dat is een fantastische beeldspraak. Chapeau voor de manier waarop u dat zegt, maar een minister en beleidsverantwoordelijke heeft natuurlijk ook de taak om dat emotionele te overstijgen en naar de cijfers te kijken.

Mevrouw Van Den Brandt, ik heb gevraagd naar een objectivering van de cijfers. We weten hoeveel kinderen erbij komen. Maar we weten niet welke gemeenschap welke taak op zich gaat nemen. De regierol die het Brussels Hoofdstedelijk Gewest heeft gekregen, maar dit op dit moment jammer genoeg niet uitoefent, zou het mogelijk moeten maken om afspraken te maken tussen de 2 gemeenschappen in Brussel om te onderzoeken waar die scholen moeten bijkomen en wie ze zal bouwen, en vooral ook om te kijken hoe het nu eigenlijk zit met de 600 kinderen waarover u het hebt.

Ik wil een voorbeeld geven. Er zijn in Brussel heel veel taalgemengde gezinnen. Die schrijven zich misschien in zowel een Franstalige als een Nederlandstalige school in. Omdat het hun niet uitmaakt of omdat ze op 2 paarden willen wedden om zeker te zijn. Ik zou graag hebben dat die cijfers geobjectiveerd worden.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Welk cijfer wilt u hebben?

De heer Jef Van Damme.- Ik wil weten waar die 600 kindjes die nu niet in het Nederlandstalig onderwijs zijn ingeschreven zullen binnengeraken. Zijn er daar ook kinderen bij die in een Franstalige school terecht kunnen of daar al zitten? Ik heb die vraag vorig jaar ook al gesteld en ik heb daar toen geen antwoord op gekregen.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Ik kan u een antwoord geven. Van die 600 kinderen die we vorig jaar niet hebben kunnen inschrijven, hebben wij er 300 teruggevonden op de inschrijflijsten van Nederlandstalige scholen in de Rand. Maar men moet oppassen want op de grens tussen Evere en Machelen-Diegem heb je 2 scholen waarvan één in Brussel en één in de Rand. Die liggen soms maar 500 meter uit elkaar. Vergeet ook niet dat er heel wat kinderen uit de Rand ingeschreven zijn in Brusselse scholen. Van de 300 kinderen die overblijven, veronderstellen wij dat ze ergens in het Franstalig onderwijs zijn ingeschreven.

Het is niet aan ons om van het Franstalig onderwijsnet af te dwingen na te gaan of die kinderen daar ergens zijn ingeschreven. Zij houden zich met dat soort statistieken niet bezig.

De heer Jef Van Damme.- U zegt dat zij de statistieken niet hebben.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Ja, natuurlijk.

De heer Jef Van Damme.- Dat is voor Brussel heel catastrofaal. Dat is de basis van deze discussie. Wij moeten deze stad samen besturen. We kunnen niet doen alsof dit Brussel de tegenhanger is van Antwerpen. We kunnen de redeneringen die we in Vlaanderen toepassen hier niet toepassen. We moeten dat anders bekijken.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Dat is iets te gemakkelijk. Vanuit die redenering, heeft men op een zeker moment aan de heer Charles Picqué gevraagd of hij zich daar een keer mee wilde bezighouden. Maar als hij dat doet, gaat men daartegen in beroep voor het Grondwettelijk Hof. Van 2 dingen één. Ofwel zijn de gemeenschappen bevoegd, en dan doet elke gemeenschap wat zij moet doen en neemt zij haar verantwoordelijkheid op. Maar dan kun je niet vragen aan de ene gemeenschap dat zij zich gaat moeien met de andere en haar vraagt wat zij aan het doen is binnen haar eigen winkel. Ofwel is het het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Ik ben in deze voor de gemeenschappen.

U vraagt overleg tussen de gemeenschappen. Maar u hebt er geen idee van hoezeer de Nederlandstalige en Franstalige onderwijsculturen van elkaar verschillen. Wij houden ons al jaren bezig met het in kaart brengen, het tellen, het systematisch onderzoeken van de achtergronden van onze leerlingen. Dat doet men aan de overkant niet. De betrouwbaarheid van de cijfers waarover wij beschikken is vrij groot. De betrouwbaarheid van hun cijfers is – om tal van redenen waarvoor een uitleg bestaat – vrij klein. Neem de bereidheid om onderzoek te doen naar de sociaal-economische achtergrond en de taal van de kinderen. Daarmee heeft men het in het Franstalig onderwijs bijzonder moeilijk. Men staat daar bijzonder afkerig tegenover. Men vindt dat *not done*. Dat is een cultuurverschil. En als je niet over die cijfers beschikt, kun je niet vergelijken.

De heer Jef Van Damme.- Ik ben het volledig met u eens, maar uw coalitiepartner pleit voor een Brussels onderwijs. Maar we kunnen niet eens de cijfers van het Nederlandstalig en het Franstalig onderwijs vergelijken.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Dat is moeilijk.

De heer Jef Van Damme.- Hoe ver staan we dan van de realiteit? Hoe absurd is het dan niet om te pleiten voor een Brussels onderwijs? Als we er nog niet eens in slagen om met onze Franstalige broeders die cijfers uit te wisselen?

De heer Bruno De Lille, collegelid.- Dat zouden we nu moeten doen. U kunt een aantal zaken in gang steken.

De heer Jef Van Damme.- Mijnheer De Lille, u bent geen parlementslid. Ik ondervraag de collegevoorzitter. Hij heeft mij eigenlijk gelijk gegeven.

Mevrouw Elke Van den Brandt.- Het Brussels Instituut voor Statistiek en Analyse (BISA) heeft onderzocht waar de kinderen geboren zijn. Dat weten we. We weten ook waar ze wonen en hoe oud ze zijn. Het BISA heeft ook de tendens onderzocht. Waar gaan de kinderen van Evere en Brussel naar school? We weten dus welke kinderen er zijn, waar ze zijn en waar ze gewoonlijk naar school gaan. Op basis daarvan is een voorspelling gemaakt van hoeveel scholen er tekort zijn. Je kunt vanuit verschillende redeneringen vertrekken. Vertrek je vanuit het idee dat scholen worden gebouwd voor de kinderen van de buurt of van kinderen van ouders die daar werken? Die prognoses zijn allemaal gemaakt. Als je zegt dat ze niet bestaan, dan lieg je.

Aan Franstalige kant is er inderdaad geen centraal inschrijfsysteem. Bij ons kun je je één keer aanmelden op een website voor alle scholen en perfect weten wie naar welke school wil. Het is niet omdat je die cijfers niet hebt, dat je niet weet welke kinderen er bestaan, waar ze wonen en waar ze wellicht naar school gaan. Dat weten we wel.

De heer Jef Van Damme.- 'Wellicht'. Neen, we moeten weten waar exact, niet wellicht.

Mevrouw Elke Van den Brandt.- Ik weet exact waar de kinderen die nu 2,5 jaar zijn wonen en waar ze naar school gaan. Het planbureau weet dat exact en het BISA heeft daar studies over. Ik wil praten over cijfers na de komma zodra we het niet meer hebben over duizenden kinderen die geen plek hebben op scholen. We moeten vooral praten over hoe we die scholen gaan bouwen. Dat is iets urgenter dan te weten of het er nu 600 zijn of 623. Het zijn er 600 te veel, en dus moeten we scholen bouwen. Ik word daar een beetje kwaad van.

We moeten ook geen debatten mengen. We hebben net allemaal onze visie op de toekomst van Brussel uit de doeken gedaan. Onderwijs wordt georganiseerd door de gemeenschappen. U hebt mij dat nog nooit horen ontkennen. Elke partij heeft haar visie en standpunt over waar we naartoe moeten. Het beleid heeft de heel expliciete keuze gemaakt om dat via de gemeenschappen te doen. De Vlaamse en de Franse gemeenschap hebben een verpletterende verantwoordelijkheid in Brussel want samen moeten ze ervoor zorgen dat er voldoende scholen zijn. Daarom moet de minister van de Vlaamse Gemeenschap samen met de minister van de Franse Gemeenschap tot oplossingen komen. Voor mijn part sluit je hen in een hokje op tot ze er zijn uitgekomen, maar ze moeten tot een oplossing komen.

Je kunt dan de schuld leggen bij minister-president Charles Picqué, maar hij heeft die studie inderdaad laten bestellen om te zien hoeveel kinderen er zijn, in welke wijken, en waar er

scholen tekort zijn, enzovoort. Hij heeft een kadaster laten maken om te weten op welke gronden en in welk gebouw er scholen zouden kunnen komen. Hij heeft op een gegeven moment, samen met de Brusselse Hoofdstedelijke Regering, 10 miljoen euro willen investeren om ook effectief scholen te bouwen. Dan is, door toedoen van de Vlaamse Regering, het Grondwettelijk Hof dat beslist heeft om te zeggen dat dat niet mag. Steek dus de schuld niet op Brussel. Neem de verantwoordelijkheid waar je de verantwoordelijkheid kunt nemen, en u zult in Groen een bondgenoot vinden. Maar zoek geen excuses meer om te wachten met scholenbouw want er is dringend nood aan.

Zeg ook niet dat er geen cijfers en geen plannen zijn. Vandaag staat in de krant dat het gemeenschapsonderwijs voor de renovatie van zijn gebouwen miljoenen nodig heeft. De verf bladdert van de muren, de schimmel staat op de muren. Er zijn genoeg plannen om de scholen beter en groter te maken.

Mevrouw Els Ampe.- Ik wil nog één element aan het debat toevoegen. Mijnheer Van Damme, men moet zich niet verstoppen achter het feit dat de Franstaligen een andere cultuur hebben en dat ze niet beschikken over cijfers, om niet in een oplossing te voorzien. Die 600 leerlingen hebben er niet om gevraagd om in de Rand naar school te gaan. Ze hebben niet gevraagd om in een Franstalige instelling te zitten. Ze hebben gevraagd om in een Nederlandstalige school in het Brussels hoofdstedelijk gewest school te kunnen lopen en wij moeten daarin voorzien.

De heer Jef Van Damme.- We weten dat niet.

Mevrouw Els Ampe.- We weten dat wel. De heer GUY Vanhengel heeft u daarnet een overzicht gegeven van de aanvragen. De aanvragen zijn duidelijk voor het Nederlandstalig onderwijs in het Brussels hoofdstedelijk gewest. Of ze nu achteraf terecht komen in het Engelstalig onderwijs of in het Franstalig onderwijs, dat was niet hun eerste vraag. De overheid moet de vragen van de mensen volgen, en niet omgekeerd. Wij moeten niet aan de mensen zeggen wat ze moeten doen, we moeten volgen wat de mensen graag willen dat we doen. Dat is onze verantwoordelijkheid.

De heer Jef Van Damme.- Ik heb de redevoeringen van mevrouw Elke Van den Brandt en mevrouw Els Ampe gehoord. Ik wil een debat voeren op basis van cijfers. Jammer genoeg beschikken we daar vandaag niet over.

De heer Bruno De Lille, collegelid.- We hebben die cijfers wel. We weten hoeveel kinderen er zijn en hoeveel scholen we nodig hebben op termijn.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter.- Ik stel voor de actualiteitsvraag vandaag nog te behandelen. De vragen kunnen we of naar het Uitgebreid Bureau verwijzen dat vervolgens beslist wat ermee gebeurt of in schriftelijke vragen omzetten. We kunnen ook in de namiddag verder vergaderen.

De heer Jef Van Damme.- Ik sluit me bij het voorstel aan om de actualiteitsvraag vandaag nog te behandelen en de andere vragen naar het Uitgebreid Bureau te verwijzen.

Mevrouw Bianca Debaets.- Ik sluit me bij het voorstel van de heer Jef Van Damme aan.

De voorzitter.- Kan de Raad hiermee instemmen? (*Instemming*) Dan is aldus beslist.